Sala åtta mil – för långt bort?

Visst ja, orientering imorgon torsdag. Sala – men det är för långt bort, bestämde jag och lät latmasken ta över. Jag hade sent kvällen före kommit hem från Skottlandsresan och hade ingen lust med några nya resor, men skickade för säkerhets skulle ett SMS till Marianne. ”Ingen OL imorrn, va?” Svar snart: ”Jo, men fullt i bilen så du får kolla med Erik”. Han svarade nej pga bristning i lårmuskeln, så jag planerade lättat för en bekväm torsdag. Men då ringde Stig Lundin: ”Vi har ändrat i bilarna så du får rum. Hämtning kvart i åtta.” Åh, dessa ambitiösa kamrater och idoga orienterare. Ingen rast och ro här inte!

Så torsdagsmorgonen susade vi norröver över Kvicksundsbron via Västerås mot Sala. Jag satt i baksätet och tänkte att detta kan väl inte vara vettigt. Åka åtta mil för att snubbla runt i en skog och komma sist i min klass som vanligt. Nåväl, snart var vi framme och jag ute på min bana, och väl igång så var det faktiskt riktigt roligt. Vädret var höstligt vackert och marken inte alltför vattenfylld så jag klarade halva banan innan skorna var genomvåta. Efter sedvanliga missar och tankefel men med idoghet och kämpahumör var jag så småningom i mål. Vid instämplingen undrade mannen varför jag såg så glad ut. ”Jamen, jag har ju hittat alla kontroller!” Han tittade på sin dator och log uppmuntrande: ”Ja, du är godkänd. Och du är bara tolv minuter efter!” Jag blev helt förvirrad: ”Efter vem?” Jag brukar minsann inte vara i närheten av att tävla med någon duktig löpare så det hela lät väldigt mystiskt. ”Efter dig själv”, blev svaret, som inte gjorde mig klokare precis. Men jag fick en förklaring att datorn tydligen räknade ut någon idealtid för mig baserad på mina resultat (fast jag fattar i alla fall inte hur det fungerar) och enligt den var jag tolv minuter efter mig själv.

Gun Sundberg och Barbro Mellvinger

Konfunderad gick jag till omklädningsrummet. Någon kom inrusande och frågade efter en saknad dam, för det var tydligen bara några få kvar i skogen. Så jag fattade att klockan var mycket och att det inte var läge för mig att låta mitt resesällskap vänta alltför länge på mig, så jag bytte bara till torra kläder. Marianne tittade för övrigt in: ”Nå, är du klar?” Makarna Lundin kretsade kring sin bil redan, när jag stelbent kom ut med ryggsäcken: ”Du har väl hunnit fika?” Jag muttrade något om brist på hunger, fast det i verkligheten handlade om brist på snabbhet och orienteringskunnande i skogen, och bänkade mig snabbt i baksätet för hemfärd.

Och snart susade vi hemåt genom den västmanländska-sörmländska höstnejden. Åtta mil, inte klokt, tänkte jag men kände mig förunderligt upprymd ändå trots att jag var oduschad och hungrig men med en nyerövrad kunskap – man tävlar verkligen mot sig själv i denna förunderliga sport. Och jag fick bara stryk med tolv minuter – av mig själv!